

[Guldberg.]

synes, det også for historiens skyld skal være sagt her, selv om det allerede er anerkendt af hr. Axel Ivan Pedersen, at de betænkkeligheder, vi har haft, stammer fra før boligforligets indgåelse, de var fremme allerede i vore drøftelser i ordførerudvalget. Man ser det klart i boligforligets tekst, dels — som nævnt af hr. Axel Ivan Pedersen — deraf, at den tekst, vi oprindeligt arbejdede med, brugte udtrykket skattepligtig indkomst, hvilket på vor foranledning i selve foligesteksten blev ændret til indkomst, og dels på et andet punkt, som man også kan se det af teksten, nemlig at det barn, vi skal have båret frem i dag og på fredag, og som hedder boligsikringsordningen, skiftede navn den 18. januar 1966; det hed nemlig en almindelig boligsikring indtil da. Det fik navneforandring den 18. januar 1966 til en social boligsikring, og der lå naturligvis i navneforandringen det samme sigte, som jeg i øvrigt også tror vi er enige om. Når jeg nævner det, er det blot for dermed at understrege det, der har betydning for mit parti i denne sag: at vi har ganske klart stået på det standpunkt, vi står på i dag, og at vi derfor selvfølgelig også kan stå på det som et mindretal og alligevel være inden for det aftalte forlig.

Selve problemet er det imidlertid efter vor opfattelse ikke så let at affærdige, som flertallet har gjort det. For det første har vi meget svært ved at forstå, at man virkelig vil starte en sådan nydannelse i hele vor sociale lovgivning og vor boliglovgivning, som det jo er, på den måde, man gør, det drejer sig jo om en støtte, der skal gives under hensyn til behov, og det er en støtte, som vi alle er enige om på rimelig måde afløser mange forskellige overleverede ordninger, hvorimellem der er nogle, vi ikke er stolte af mere; bl. a. har vi ordninger, som i dag betyder, at der gives direkte eller indirekte boligstøtte til folk med meget høje indtægter, samtidig med at vi jo i virkeligheden har for lidt at give af

til dem, som det virkelig betyder noget for. Det er vi alle enige om. Når vi så går over til det princip, som vi også er enige om: at boligstøtte i fremtiden skal være afhængig af forholdet mellem folks indtægter og deres husleje, altså både tager hensyn til folks indtægter og til, hvor meget de betaler i husleje — og det er da et fornuftigt grundlag, det er vi jo alle enige om — hvorfor ville man så starte denne ordning med, at det indkomstgrundlag, der skal benyttes, skal være den skattepligtige indkomst, det vil sige en indkomst, som i realiteten, som den er defineret i dag, ligger halvandet år tilbage? Lad så de andre svagheder, der er ved den skattepligtige indkomst, være. Hvad har et allerede halvandet år gammelt indkomstgrundlag at gøre med, hvad folk skal betale i husleje i dag?

Det er klart, at det er et ganske uholdbart grundlag, og når det er ubehageligt at begynde med det, så er det jo først og fremmest, fordi folk, når de nu for første gang får mulighed for at søge at få en boligsikring efter dette princip, minsandten vil konstatere, når de sammenligner deres indkomster, som de er i dag, og deres huslejer, som de er i dag, at de får vidt forskellig boligstøtte, alt efter hvordan forholdene så ud for halvandet år siden eller mere. Det synes vi ikke er nogen heldig måde at starte på.

Man kan sige, at det kan give fordele for dem, der har haft stigende indtægter, og de kan jo så glæde sig over det, men desværre er det jo altid sådan, at fordele næppe gives til nogen, uden at det er på bekostning af andre. Det betyder i hvert tilfælde omvendt, at dér, hvor der er tale om faldende indtægter, giver det det modsatte resultat, og det er det, venstre ikke vil kalde socialt. Det er ikke for os socialt, at man ved boligsikringens start laver en ordning, som begunstiger dem, der har haft stigende indtægter, og stiller de folk tilsvarende ringere, der har haft faldende indtægter.

Ordningen viser jo også, at flertallet vil